

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 listopada 2017 roku ZUS odmówił ubezpieczonej A. P. ponownego ustalenia wysokości emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwzględnieniem rekompensaty.

Decyzja została wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017 roku, poz.1383 ze zm.) oraz ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz.U. z 2017 roku, poz.664 ze zm.).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że nie ma podstaw do zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonej w Szkole Podstawowej Specjalnej dla Dzieci w S., gdyż ubezpieczona nie złożyła oryginału świadectwa pracy.

W dniu 10 grudnia 2017 roku ubezpieczona złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych pismo w którym podała, że decyzja posiada merytoryczną wadliwość. Wyjaśniła, iż całe życie zawodowe pracowała w szczególnych warunkach w szkolnictwie specjalnym. Złożone w toku postępowania dokumenty jednoznacznie wskazują, na to że wykonywała pracę w szkolnictwie specjalnym, a zatem w szczególnych warunkach.

Organ rentowy w odpowiedzi na pismo ubezpieczonej, poinformował ją (pismem z dnia 15 stycznia 2018 roku), iż sprawa podlegała już rozpatrzeniu, wydane zostały dwie decyzje – w dniu 16 października 2017 roku i w dniu 20 listopada 2017 roku, które zawierają szczegółowe uzasadnienie.

Po otrzymaniu powyższego pisma, ubezpieczona w dniu 30 stycznia 2018 roku złożyła odwołanie od decyzji ZUS odmawiającej jej prawa do rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach. Wniosła o zmianę decyzji poprzez przyznanie prawa do rekompensaty.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego odrzucenie, a w przypadku przywrócenia terminu do złożenia odwołania o jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie Zakład wskazał, iż do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył okresu urlopu wychowawczego od 10 maja 1982 roku do 31 sierpnia 1987 roku, okresów niewykonywania pracy po dniu 14 listopada 1991 roku za które ubezpieczona otrzymała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, okresu zatrudnienia od 1 stycznia 1999 roku do 28 lutego 2002 roku, gdyż ubezpieczona nie przedłożyła oryginału świadectwa pracy oraz okresów zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy.

W piśmie procesowym z dnia 28 września 2018 roku (k.108) pełnomocnik organu rentowego wskazała, że do pracy w szczególnych warunkach Zakład zaliczył zatrudnienie ubezpieczonej od 1 września 1987 roku do 3 grudnia 1998 roku w Szkole Podstawowej Specjalnej w S. (z wyłączeniem okresów nieskładkowych) na podstawie oryginału zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 15 maja 2017 roku i oryginału świadectwa pracy z dnia 14 kwietnia 2017 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona A. P. urodziła się (...).

W dniu 28 lipca 2017 roku ubezpieczona złożyła wniosek o emeryturę z rekompensatą.

Ubezpieczona nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. (wniosek – k.1-3 akt ZUS, II plik)

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia 29 sierpnia 2017 roku – od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego w wysokości 2.160,90 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład przyjął:

- składki zaewidencjonowane na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 91.458,60 zł,
- zwaloryzowany kapitał początkowy w wysokości 454.600,46 zł,
- średnie dalsze trwanie życia 252,70 miesiąca.

(decyzja – k.5 akt ZUS, II plik)

W dniu 29 sierpnia 2017 roku ubezpieczona ponownie złożyła wniosek o emeryturę z rekompensatą. (wniosek – k.1-3 akt ZUS, III plik)

Po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 16 października 2017 roku odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach. (decyzja – k.19 akt ZUS, III plik)

Ubezpieczona była zatrudniona na podstawie umów o pracę:

- 1) od 1 lipca 1975 roku do 30 września 1977 roku w (...) Spółdzielni (...) w Ł. jako referent w pełnym wymiarze czasu pracy (świadczenie pracy – k.17 akt ZUS, III plik),
- 2) od 1 września 1981 roku do 31 sierpnia 1987 roku w pełnym wymiarze czasu pracy w Szkole Podstawowej nr (...) w O. jako nauczyciel, przy czym w okresie od 10 maja 1982 roku do 31 sierpnia 1987 roku przebywała na urlopie wychowawczym (świadczenie pracy – k.5-6 akt ZUS, I plik),
- 3) od 1 września 1987 roku do 28 lutego 2002 roku w Szkole Specjalnej Podstawowej przy Sanatorium dla Dzieci w S. w pełnym wymiarze czasu pracy jako nauczyciel – logopeda (świadczenie pracy – k.1 akt ZUS, II plik; k.3 akt ZUS III plik, wykaz okresów pracy, pismo z 14 października 1999 roku o przyznaniu nagrody, zaświadczenie o wynagrodzeniu, informacja o przyznaniu nagrody jubileuszowej, angaż opinia – k.6)
- 4) od 11 października 1999 roku do 29 lutego 2000 roku w SP ZOZ (...) Szpitalu (...) w Ł. jako asystent w wymiarze 0,813 etatu (świadczenie pracy – k.7-8 akt ZUS, III plik),
- 5) od 10 września 2002 roku do 31 sierpnia 2005 roku w Zespole Szkół (...) w Tuszynie jako nauczyciel przy czym w okresach:
  - od 10 września 2002 roku do 31 sierpnia 2003 roku w wymiarze 7/18 etatu,
  - od 1 września 2003 roku do 31 sierpnia 2004 roku w wymiarze 6/18 etatu,
  - od 1 września 2004 roku do 31 sierpnia 2005 roku w wymiarze 2/18 etatu w Gimnazjum nr 3,
  - od 1 września 2004 roku do 1 listopada 2004 roku w wymiarze 7/18 etatu w Szkole Podstawowej nr (...),
  - od 2 listopada 2004 roku do 31 sierpnia 2005 roku w wymiarze 16/18 etatu w Szkole Podstawowej nr (...) (świadczenie pracy – k.2 akt ZUS, II plik, umowy o pracę - akta osobowe, k.95),
- 6) od 8 września 2003 roku do 12 grudnia 2003 roku na pełnym wymiarze czasu pracy w Zespole Szkół (...) w Ł. (świadczenie pracy – k.3 akt ZUS, II plik),
- 7) od 1 października 2003 roku do 25 czerwca 2004 roku wymiarze połowy etatu w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...) w Ł. (świadczenie pracy – k.6 akt ZUS, III plik),

8) od 2 listopada 2005 roku do 14 października 2006 roku w Wojewódzkim Szpitalu (...) w Z. jako młodszy asystent przy czym w okresie:

- od 2 listopada 2005 rok do 31 grudnia 2005 roku w wymiarze 0,10 etatu,
- od 1 stycznia 2005 roku do 14 października 2006 roku w wymiarze 0,25 etatu (świadczenie pracy – k.9 akt ZUS, III plik),

9) od 1 listopada 2005 roku do 23 czerwca 2006 roku w Zespole Szkół w S. jako pedagog w wymiarze 1/2 etatu (świadczenie pracy – k.10 akt ZUS, III plik),

10) od 1 września 2005 roku do 31 sierpnia 2006 roku w Szkole Podstawowej w L. w wymiarze 1/5 etatu jako nauczyciel logopeda (świadczenie pracy – k.11-13 akt ZUS, III plik).

Ubezpieczona pracowała z dziećmi o obniżonej sprawności motorycznej, intelektualnej bądź z deficytami rozwojowymi w ramach szkolnictwa specjalnego.

(zeznania ubezpieczonej – protokół z 1.08.2018 r.)

Ubezpieczona korzystała z urlopu dla poratowania zdrowia od 20 marca do 15 kwietnia 1996 roku oraz od 14 kwietnia 1997 roku do 9 maja 1997 roku.

(zaświadczenia – k.36, k.38)

Ubezpieczona była niezdolna do pracy w następujących okresach:

- od 26 lipca do 5 września 1993 roku,
- od 5 do 16 września 1994 roku,
- od 1 do 9 grudnia 1994 roku,
- od 23 do 31 stycznia 1995 roku,
- 24 kwietnia do 4 maja 1995 roku,
- od 27 czerwca do 7 sierpnia 1995 roku,
- od 13 do 23 grudnia 1995 roku,
- od 16 do 20 kwietnia 1996 roku,
- od 11 do 24 grudnia 1996 roku,
- od 27 do 31 stycznia 1997 roku,
- od 12 do 16 maja 1997 roku,
- od 13 do 31 października 1997 roku,
- od 3 do 22 listopada 1997 roku.

(zestawienie okresów nieskładkowych – k.17 akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z ww. dokumentów, które poza kopią świadectwa pracy wydaną przez Szkołę Podstawową Specjalną przy Sanatorium dla Dzieci w S. nie były kwestionowane przez

organ rentowy. Sąd dał wiarę zeznaniom ubezpieczonej co do okresów pracy, gdyż zeznania te znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Ubezpieczona potwierdziła, iż miała zajęte wynagrodzenie za pracę i ta informacja w punkcie 5 spornego świadectwa pracy jest prawdziwa.

Sąd pominął informację o przyznaniu dodatku motywacyjnego z 26 września 2000 roku, albowiem dokument ten nie jest podpisany przez pracodawcę.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił zaliczenia do pracy w szczególnym charakterze pracy w Szkole Podstawowej Specjalnej przy Sanatorium dla Dzieci w S. od 1 września 1987 roku do 28 lutego 2002 roku z uwagi brak oryginału świadectwa pracy. Ubezpieczona nie dysponuje oryginałem tego dokumentu – w toku postępowania przedstawiła jego kopię. W ocenie Sądu zatrudnienie ubezpieczonej w spornym okresie (od 1 stycznia 1999 roku do 28 lutego 2002 roku) potwierdza nie tylko kopia świadectwa pracy ale również inne dokumenty:

- 1) kopia angażu z 15 września 1998 roku,
- 2) oryginał angażu z 10 czerwca 1999 roku, 20 marca 2000 roku, 27 marca 2000 roku,
- 3) oryginał informacji o przyznaniu nagrody z 14 października 1999 roku,
- 4) oryginał wykazu okresów zatrudnienia z 4 września 2001 roku,
- 5) oryginał pisma o przyznaniu nagrody jubileuszowej z 4 września 2001 roku,
- 6) oryginał informacji o wynagrodzeniu z 29 września 2000 roku i z 28 lutego 2002 roku,
- 7) oryginał opinii z dnia 28 lutego 2002 roku.

Treść tych dokumentów jednoznacznie wskazuje, że ubezpieczona była zatrudniona w Szkole Podstawowej Specjalnej w S. w okresie od 1 września 1987 roku do 28 lutego 2002 roku jako nauczyciel logopeda w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczona nie przedłożyła oryginału świadectwa pracy, gdyż nie dysponuje tym dokumentem. Złożona przez ubezpieczoną kopia świadectwa pracy jest jedynym potwierdzeniem, że dokument z którego wykonano kopię istniał i zawierał oświadczenie o określonej treści.

Moc dowodowa świadectw pracy jako dokumentu prywatnego została określona w art.245 k.p.c. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument prywatny korzysta więc z domniemania autentyczności oraz z domniemania, iż zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała. Dokument prywatny podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Zasadniczym elementem jaki jest wymagany od dokumentu prywatnego jest podpis osoby, która złożyła oświadczenie zawarte w treści dokumentu. Niewątpliwie kopia dokumentu jest pozbawiona waloru dowodowego jako dowodu z dokumentu, co nie oznacza, że kopia taka nie może być środkiem dowodowym.

Zgodnie z treścią art.308§1 i 2 k.p.c. Sąd może dopuścić dowód z fotokopii, dowód ten przeprowadza się stosując odpowiednio przepisy o dowodzie z oględzin i dowodzie z dokumentów. W treści tego przepisu ustawodawca posłużył się pojęciem „fotokopii” a nie „kserokopii” jako dowodu utrwalanego za pomocą urządzeń utrwalających, to jednak należy mieć na uwadze, iż „fotokopia” nie różni się od „kserokopii”, jest to ten sam rodzaj dowodu wykonany tą samą metodą, a pojęcie „kserokopii” należy do języka potocznego. (...) może być również uznana za inny środek dowodowy w rozumieniu art.309 k.p.c.

W toku postępowania organ rentowy nie zarzucił złożonej kopii świadectwa pracy waloru prawdziwości. Nadto dowód ten, w kontekście przedstawienia przez ubezpieczoną innych dokumentów pochodzących od pracodawcy i potwierdzających jej zatrudnienie w spornym okresie, należy uznać za wiarygodny.

Sąd zważył, co następuje:

Celem uporządkowania rozważań należy w pierwszej kolejności odnieść się do wniosku organu rentowego o odrzucenie odwołania. W ocenie Sądu wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.477⁹§1 k.p.c. odwołanie wnosi się w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji. Warunku formalne odwołania zostały określone w art.477¹⁰§1 k.p.c. – odwołanie powinno zawierać oznaczenie zaskarżonej decyzji, zwięzłe przedstawienie zarzutów i wniosków, ich uzasadnienie i podpis ubezpieczonego.

Ubezpieczona po otrzymaniu decyzji z dnia 20 listopada 2017 roku w terminie 30 dni (10 grudnia 2018 roku) złożyła pismo z którego wynika, że nie zgadza się z wydaną decyzją i wnosi o ponowne rozpoznanie sprawy. Do pisma załączyła świadectwo pracy, które znajdowało się już w aktach sprawy. W ocenie Sądu organ rentowy powinien potraktować pismo ubezpieczonej jako odwołanie od decyzji – zostało wniesione w terminie, zawiera oznaczenie zaskarżonej decyzji, zarzuty i wnioski. Błędne zaadresowanie pisma złożonego w terminie do zaskarżenia decyzji, w którym ubezpieczona kwestionuje wydaną decyzję, powinno skutkować przyjęciem odwołania i przekazaniem go do Sądu. Organ rentowy nie wyjaśnił ewentualnych wątpliwości, nie wzywał ubezpieczonej do sprecyzowania czy pismo stanowi odwołanie czy jest kolejnym wnioskiem w sprawie.

W ocenie Sądu organ rentowy powinien zatem potraktować pismo ubezpieczonej złożone w dniu 10 grudnia 2017 roku jako odwołanie od decyzji i nadać mu dalszy bieg.

Ubezpieczona złożyła odwołanie w terminie i z tych względów wniosek organu rentowego o odrzucenie odwołania jest niezasadny i odwołanie należy przyjąć do rozpoznania.

W ocenie Sądu odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z treścią art.21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Stosownie do treści ust.2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art.23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31 marca 2016 roku, III AUa 1899/15 – Lex 2044406).

Przepisy art.2 punkt 5 i art.21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art.173 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 roku, to warunek sformułowany w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 roku.

Prawo do emerytury pomostowej przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.3 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczona nie nabyła prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Stosownie do treści art.32 ust.3 punkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 roku, poz.1270) za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważa się nauczycieli, wychowawców lub innych pracowników pedagogicznych wykonujących pracę nauczycielską wymienioną w art.1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku Karta Nauczyciela. Z kolei przepis art.32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis §2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Ww. rozporządzenie w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w §2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji.

Natomiast w rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237, poz.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia. W myśl §21-23 tego rozporządzenia powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy

powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w §25 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez ubezpieczoną w spornym okresie była pracą wykonywaną w szczególnym charakterze.

Zgodnie z §15 ww. rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nauczyciel, wychowawca lub inny pracownik pedagogiczny wykonujący pracę nauczycielską wymienioną w art.1 pkt 1-7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 1982 roku, nr 3, poz. 19 ze zm.), określoną w tej ustawie jako praca zaliczona do I kategorii zatrudnienia, nabywa prawo do emerytury na zasadach określonych w §4 i jest uważany za wykonującego pracę w szczególnym charakterze.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczona w spornym okresie była zatrudniona jako nauczyciel w pełnym wymiarze czasu pracy w następujących jednostkach:

- 1) od 1 września 1981 roku do 9 maja 1982 roku (od 10 maja 1982 roku do 31 sierpnia 1987 roku korzystała z urlopu wychowawczego) w Szkole Podstawowej w O. (8 miesięcy i 9 dni),
- 2) od 1 września 1987 roku do 28 lutego 2002 roku w Szkole Podstawowej Specjalnej w S. pełnym wymiarze czasu pracy jako nauczyciel – logopeda (14 lat 6 miesięcy),
- 3) od 8 września 2003 roku do 12 grudnia 2003 roku w Zespole Szkół (...) w Ł. jako nauczyciel (3 miesiące 5 dni).

W ocenie Sądu do stażu pracy w szczególnym charakterze należy zaliczyć również okres zatrudnienia ubezpieczonej jako nauczyciel od 2 listopada 2004 roku do 31 sierpnia 2005 roku (10 miesięcy). Od 1 września 2004 roku ubezpieczona miała zawartą umowę o pracę z Zespołem Szkół (...) w Tuszynie na czas określony do dnia 31 sierpnia 2005 roku. Ubezpieczona wykonywała pracę w Szkole Podstawowej nr (...) w wymiarze 7/18 i w Gimnazjum nr 3 w wymiarze 2/18. Od 2 listopada 2004 roku wymiar czasu pracy ubezpieczonej w Szkole Podstawowej nr (...) został zwiększony do 16/18 etatu. Łącznie na rzecz pracodawcy Zespołu Szkół (...) w Tuszynie ubezpieczona wykonywała pracę w wymiarze 1 etatu (18/18) od 2 listopada 2004 roku do 31 sierpnia 2005 roku. W ocenie Sądu nie ma podstaw do pominięcia tego okresu zatrudnienia przy ustaleniu wymiaru czasu pracy w szczególnym charakterze. W tym spornym okresie ubezpieczona wykonywała pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, na rzecz jednego pracodawcy – Zespołu Szkół (...) w Tuszynie. W tym spornym okresie ubezpieczona jako nauczyciel wykonywała pracę wymagającą wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo otoczenia, pracę o znacznym stopniu uciążliwości.

W ww. placówkach ubezpieczona wykonywała pracę określoną art.1 ust.1 punkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku Karta Nauczyciela (tekst jednolity Dz.U. z 2018 roku, poz.967), w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie - pracę nauczyciela w szkole publicznej.

Zgodnie z treścią art.32 ust.1a punkt 1 ww. ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zaliczył do pracy w szczególnym charakterze okresów niezdolności ubezpieczonej do pracy za które po 14 listopada 1991 roku otrzymała wynagrodzenie.

Do okresu pracy w szczególnych warunkach nie podlega zaliczeniu okres urlopu wychowawczego do 10 maja 1982 roku do 31 sierpnia 1987 roku, ani okres urlopu dla poratowania zdrowia od 20 marca do 15 kwietnia 1996 roku oraz od 14 kwietnia 1997 roku do 9 maja 1997 roku – ubezpieczona wówczas nie wykonywała pracy, nie była zatem narażona na działanie szkodliwych czynników.

Pomniejszenie okresu pracy w szczególnym charakterze o okresy niezdolności do pracy, okres urlopu wychowawczego oraz urlopów dla poratowania zdrowia nie ma wpływu na przyznanie prawa do rekompensaty, albowiem okres ten jest dłuższy niż 15 lat.

Zaliczenie powyższych okresów zatrudnienia:

- od 1 września 1981 roku do 9 maja 1982 roku (8 miesięcy i 9 dni),
- od 1 września 1987 roku do 28 lutego 2002 roku (14 lat 6 miesięcy),
- od 8 września 2003 roku do 12 grudnia 2003 roku (3 miesiące 5 dni),
- od 2 listopada 2004 roku do 31 sierpnia 2005 roku (10 miesięcy),

z wyłączeniem okresów nieskładkowych skutkuje spełnieniem przez ubezpieczoną warunku 15 lat pracy w szczególnym charakterze nauczyciela w pełnym wymiarze czasu pracy.

Organ rentowy ustalając okresy składkowe wykonywania pracy w szczególnym charakterze przyjął, że ubezpieczona wykonywała pracę do 30 kwietnia 1982 roku, natomiast z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że do 9 maja 1982 roku. Dodanie do ustalonego przez Zakład i niespornego okresu pracy w szczególnym charakterze (11 lat 9 miesięcy i 26 dni, k.18 akt ZUS) – 9 dni (od 1 do 9 maja 1982 roku) oraz okresu od 1 stycznia 1999 roku do 28 lutego 2002 roku, od 2 listopada 2004 roku do 31 sierpnia 2005 roku daje ponad 15 lat pracy w szczególnym charakterze.

Reasumując ubezpieczona spełnia warunki do przyznania rekompensaty określone w art.21 ww. ustawy o emeryturach pomostowych.

Mając na względzie powyższe Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. P. prawo do rekompensaty.

ZARZĄDZENIE

- 1) Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie do wniesienia apelacji.
- 2) Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe, zobowiązując do zwrotu w razie złożenia apelacji.

18 października 2018 roku